

Συμβούλιο της Επικρατείας: 996/1979 (Τμ. Α')

Πηγή: ΕΔΚΑ ΚΑ' 1979, σελ.515

Περίληψη: Επί εργατικού ατυχήματος δια την χορήγησιν παροχών υπό ΙΚΑ, ουδεμία θεσπίζεται χρονική προϋπόθεσις ασφαλίσεως αρκούσης της απασχολήσεως εις εργασίαν υπαγομένην εις την ασφάλισιν. Επί ατυχήματος εκτός εργασίας απαιτείται η συμπλήρωσις του ημίσεος των υπό του νόμου προβλεπομένων χρονικών προϋποθέσεων δια παροχάς εις εκάστην περίπτωσιν. Δεν έχει σημασίαν το ότι λόγω ανηλικιότητος ο παθών δεν ηδύνατο να έχη συμπληρώσει τον προβλεπόμενον αριθμόν ημερών εργασίας.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: κ. Γ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

Εισηγητής: κ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Επειδή, η διάταξις του αρθρ. 34, παρ. 1 του Α.Ν. 1846/1951 (Α 179) δια της οποίας, κατά τας αυτόθι ειδικωτέρας διακρίσεις, ρυθμίζεται ο ελάχιστος αριθμός ημερών εργασίας των ησφαλισμένων του ΙΚΑ δια την εις αυτούς χορήγησιν των παροχών ασφαλίσεως, ορίζει ότι: "Δια την χορήγησιν των παροχών της ασφαλίσεως δεν απαιτείται η συμπλήρωσις των καθοριζομένων εν άρθροις 28, 31, 32 και 35 ημερών εργασίας, εάν το γεγονός, το θεμελιούν το εις παροχάς δικαίωμα, οφείλεται εις βίαιον συμβάν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας, ή εξ αφορμής αυτής, ή εις επαγγελματικήν ασθένειαν.

Εάν το γεγονός, το θεμελιούν το εις παροχάς δικαίωμα, οφείλεται εις βίαιον συμβάν, μη επελθόν, όμως, εν τη εκτελέσει, ή εξ αφορμής της εργασίας, δια την χορήγησιν των ανωτέρω παροχών αρκεί η συμπλήρωσις του ημίσεος μόνον αριθμού ημερών εργασίας των υπό των ανωτέρω άρθρων οριζομένων....". Κατά την σαφή έννοιαν της διατάξεως ταύτης, προκειμένου περί εργατικού ατυχήματος, ή επαγγελματικής νόσου ο νόμος δια την χορήγησιν των σχετικών ασφαλιστικών παροχών, ουδεμίαν απολύτως χρονικήν προϋπόθεσιν θεσπίζει αρκούμενος μόνον εις την, κατά τον κρίσιμον, εκάστοτε, χρόνον παροχήν εργασίας, υπαγομένης εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ. Αντιθέτως όμως, εις περίπτωσιν ατυχήματος εκτός εργασίας, ο νομοθέτης

αντιδιαστέλλων το εργατικόν ατύχημα και την επαγγελματικήν ασθένειαν προς το εκτός εργασίας ατύχημα και, περαιτέρω ουδεμίαν ποιούμενος διάκρισιν ως προς τον χρόνον και τους λόγους ενάρξεως της ασφαλιστέας εις το ΙΚΑ απασχολήσεως, απαιτεί άμα, δια την χορήγησιν των οικείων ασφαλιστικών παροχών και την συμπλήρωσιν του ημίσεος τουλάχιστον του εις τα άρθρα 28, 31, 32 και 35 του ΑΝ 1846/1951 προβλεπόμενου, αντιστοίχως, αριθμού ημερών εργασίας υπό την έννοιαν ότι ο ησφαλισμένος, ο οποίος, δι' οιονδήποτε λόγον, δεν έχει συμπληρώσει, κατά τον χρόνον της εκ του εκτός εργασίας ατυχήματος επελεύσεως της ασφαλιστικής περιπτώσεως, τον ελάχιστον τούτον αριθμόν ημερών ασφαλιστέας εις το ΙΚΑ εργασίας, δεν δικαιούται, εκ μόνου του λόγου τούτου, της αντιστοίχου παροχής.

Επειδή, εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ του περιεχομένου της παραδεκτώς προσβαλλομένης πράξεως και των λοιπών στοιχείων του φακέλλου της υποθέσεως, το αίτημα του αιτούντος περί συνταξιοδοτήσεως του λόγω αναπηρίας, συνεπεία του κατά την 20 Νοεμβρίου 1975 επισυμβάντος αυτώ τροχαίου ατυχήματος, όπερ, δυνάμει της υπ' αριθμ. 3258/1-3-1976 αποφάσεως του Δ/ντού του Περιφερειακού Υποκ/τος ΙΚΑ Ελευσίνος (ουχί δε υπ' αριθμ. 3258) 1-5-1976, ως εκ προδήλου παραδρομής αναφέρεται εις την, εν λόγω, προσβαλλομένην πράξιν), ε χαρακτηρίσθη ως εκτός εργασίας τοιούτον, απερρίφθη, τελικώς, επί τη αιτιολογία ότι ούτος ναι μεν εκρίθη ασφαλιστικώς ανάπηρος, κατά την έννοιαν του αρθρ. 28, παρ.2 εδαφ. β' του Α.Ν. 1846/1951, αλλ' όμως δεν δικαιούται ασφαλιστικής παροχής, διότι δεν είχε συμπληρώσει το ήμισυ των υπό του αρθρ. 28 παρ. 1β του ΑΝ 1846/1951, αντικατασταθέντος δια του άρθρου 6, παρ.1 του ΝΔ 4104/1960 (Α147), ο προβλεπομένων ημερών εργασίας, καθ' όσον, υπαχθείς το πρώτον εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ εν έτει 1973, είχε πραγματοποιήσει μέχρι της 20 Νοεμβρίου 1975, ότε υπέστη το, ως άνω, ατύχημα, μόνον 386 ημέρας εργασίας, αντί των 750 τοιούτων, αίτινες, συμφώνως προ το αρθρ. 28, παρ.1, 1α και 1β του ΑΝ 1846/1954, ως μεταγενεστέρως αντικατεστάθη, κατ' ελάχιστον όριον απαιτούνται. Ούτως έχουσα η αιτιολογία της παραδεκτώς προσβαλλομένης πράξεως παρίσταται, κατά τα εις την προηγουμένην σκέψιν, νόμιμος και επαρκής, δοθέντος ότι δια της υποκειμένης εις τα υπό του νόμου προβλεπόμενα ενδικοφανή μέσα, ως άνω, υπ' αριθ. 3258/1-3-1976 αποφάσεως του Δ/ντού του Περιφερειακού Υποκ/τος ΙΚΑ Ελευσίνος το

επισυμβάν εις τον αιτούντα την 20 Νοεμβρίου 1975 ατύχημα εχαρακτηρίσθη ήδη ως εκτός εργασίας τοιούτον, ο δε αιτών ούτε ενώπιον των αρμοδίων οργάνων του ΙΚΑ, ουδέ της υπό κρίσιν αιτήσεως αμφισβητεί τον κατά τα ανωτέρω αριθμόν ημερών ασφαλιστέας εις το ΙΚΑ εργασίας του. Συνεπώς οι λόγοι ακυρώσεως δια των οποίων προβάλλεται ότι η παραδεκτως προσβαλλομένη πράξις τυγχάνει παρανόμως και ανεπαρκώς ητιολογημένη, είναι απορριπτέοι, ως μη βάσιμοι.

Επειδή, τέλος, ο δια της υπό κρίσιν αιτήσεως προβαλλόμενος ειδικώτερος ισχυρισμός ότι η παραδεκτως προσβαλλομένη πράξις, δεχθείσα ότι ο αιτών, μη έχων συμπληρώσει κατά τον χρόνον επελεύσεως της ασφαλιστικής περιπτώσεως τον ελάχιστον κατά νόμον, αριθμόν ημερών ασφαλιστέας εις το ΙΚΑ εργασίας, δεν δικαιούται συντάξεως λόγω αναπηρίας, τυγχάνει μη νόμιμος, δεδομένου ότι ούτος, κατά τον κρίσιμον, εν προκειμένω, χρόνον ήγε το 16^ο έτος της ηλικίας του και, ως εκ τούτου, δεν ηδύνατο να έχη συμπληρώσει τον, ως άνω, αριθμόν ημερών εργασίας, άτε μη επιτρεπομένης υπό του νόμου της αναλήψεως εργασίας υπό ανηλικού, μη έχοντος συμπληρώσει το 15^ο έτος της ηλικίας του, είναι, ανεξαρτήτως της βασιμότητός του, απορριπτέος, διότι, ως εις την τρίτην σκέψιν προεξετέθη, κατά την έννοιαν του άρθρου 34, παρ.1 του Α.Ν. 1846/1951, προκειμένης χορηγήσεως ασφαλιστικών παροχών λόγω ατυχήματος εκτός εργασίας, οίον και το επισυμβάν την 20 Νοεμβρίου 1975 εις τον αιτούντα, απαιτείται, εν πάση περιπτώσει, η συμπλήρωσις, κατά τα αυτόθι ειδικώτερον προβλεπόμενα, ωρισμένου τουλάχιστον αριθμού ημερών ασφαλιστέας εις το ΙΚΑ εργασίας, αδιαφόρως των λόγων, εις τους οποίους οφείλεται η τοιαύτη μη συμπλήρωσις του ελαχίστου τούτου αριθμού ημερών εργασίας.